

Justitsministeren (Alberti): Jeg vil gerne overfor den Kritik, det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) har rettet mod mine Udtalelser angaaende Ændringsforslag Nr. 4 sige, at jeg tror, jeg meget vel forstaar Ændringsforslaget, men at mine Udtalelser om det derfor ikke ere mindre velbeføjede. Forholdet er ikke det, at der en skønne Dag er een Mand eller flere, som sige: Nu ville vi oprette et Sanatorium, og at de Dagen derpaa give sig til at gøre Tegninger og Overslag, og i Løbet af et halvt eller et helt Aar have Sanatoriet parat til at tages i Brug. Hvis det var det almindelige Forhold, kunde det ærede Medlem have Ret i, at min Kritik gik ud fra et fejlt Udgangspunkt; men vi have her i Landet mig bekendt ingen saadanne rige Velgørere, som blot tage i Lommen for straks at fremtrylle et Sanatorium. Det gaar langsomt og møjsommeligt for sig. Først stiftes der en Forening, og efter at den har arbejdet i lang Tid paa at samle Penge ind, kommer man saa vidt, at man begynder at se sig om efter en Byggeplads. Den vil man gerne have paa saa billige og gode Vilkaar som muligt, og det tager ogsaa lang Tid. Først derefter begynder man paa Bygningen. Der vil derfor altid gaa adskillige Aar fra den Tid, Sanatoriets Oprettelse er planlagt, indtil det staar færdigt til at modtage Patienter. Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg siger, at der fra Nationalforeningens Stiftelse til Indvielsen af Sanatoriet i Silkeborg gik ca. 5 Aar, og Nationalforeningen blev dog mødt med stor Velvillie i vide Kredse og maa derfor antages at have arbejdet endnu hurtigere, end mange andre Foreninger vilde kunne gøre det. Derfor tror jeg, jeg har Ret i at sige, at hvis man vedtog det ærede Medlems Ændringsforslag under Nr. 4, vilde man i væsentlig Grad hemme den Bevægelse, der er oppe for at skaffe Sanatorier til Veje.

Stilling: Jeg beklager meget, at der ikke er opnaaet Enighed i Udvalget om Ændringsforslag Nr. 3. Ogsaa jeg synes, det er human, naar det ærede Mindretal foreslaar, at de ikke helt ubemidlede men dog mindre bemidlede skulle have Adgang til Sanatorierne, men jeg indrømmer, at den ærede Ordfører har Ret i, at det jo kan misbruges af temmelig velstillede, der paa denne Maade søge at komme til at nyde de i Loven omhandlede Goder for en billigere Betaling end den, de have Raad til at give. Da jeg nu hører, at den højt-

ærede Minister stiller sig venligt til Forslaget og endogsaa vilde have accepteret det, hvis Udvalget havde kunnet blive enigt om det, vil jeg henstille, om det ikke kunde lykkes til 3die Behandling at stille et Ændringsforslag, hvorved der kunde træffes Kauteler imod, at mere bemidlede fik Adgang, samtidig med, at man gav dem, der vilde betale, lige Adgang med de øvrige. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet er af den Betydning, at vi ikke bør undlade saa vidt muligt at tage Hensyn til de fremkomne Anker.

Breinholt: Jeg tror ikke, man kan gaa ud fra som nogen almindelig Sætning, saaledes som den højtærede Justitsminister gjorde, at de Anstalter, der omhandles i Loven, særlig ville blive oprettede af Foreninger, og man kan derfor heller ikke sammenligne dem med de Anstalter, der ere fremkomne ved Nationalforeningens Virksomhed og ved privat Hjælp. Det er givet, at man fra først af maatte gaa den Vej, gennem Foreninger at skaffe de nødvendige Midler til Oprettelsen af Sanatorier til Veje. I Fremtiden vil det imidlertid — det tvivler jeg ikke om — blive Kommunerne, der oprette disse Anstalter. Naar Kommunerne for det første faa Halvdelen af Bygnings- og Monteringsomkostningerne godtgjorte, ville de, naar Staten desuden betaler de tre Fjerdedele af Udgifterne til Patienternes Ophold og Behandling, have stor Fordel af at indlægge Patienter, som hjemme i Kommunen vilde koste dem meget mere end den Fjerdedel, de selv skulle udrede. Jeg tvivler slet ikke om, at det i høj Grad vil blive Kommunerne, der gaa i Spidsen for Oprettelsen af disse Anstalter. Jeg behøver blot at henvise til de i Lovforslaget omhandlede Plejehjem. Intet kunde jo være behageligere for en Kommune end at sende sine ubemidlede og trængende Medlemmer hen til et saadant lille pænt Plejehjem, der kun behøver at være indrettet til 4—5 Personer, og saa lade Staten betale de tre Fjerdedele af, hvad Opholdet der koster. Det er ad Kommunevejen og ikke ad den langsomme Forenings- og Indsamlingsvej, Udviklingen vil komme til at bevæge sig, og jeg tror derfor ikke, at mit Ændringsforslag vil være nogen som helst nævneværdig Hindring eller Hemsko for Oprettelsen af Sanatorier.

Justitsministeren (Alberti): Ja, naar det er Kommunerne, det ærede Medlem har tænkt paa, bliver Ændringsforslaget